

 HARLEQUIN®
The background of the cover features a romantic scene of a man and a woman in 19th-century attire. The man, on the right, is wearing a dark suit with a white shirt and a yellow cravat. He is looking down at the woman with a gentle expression. The woman, on the left, is wearing a light-colored, lace-trimmed dress with a green sash. She is looking up at the man, her hand resting on his chest. They are standing in a lush green garden with a large, multi-story house in the background under a bright blue sky with soft clouds.

Sjalocline romaan

*Sendus-
kaasa*

CARLA KELLY

Carla Kelly
MARRIAGE OF MERCY
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Carla Kelly
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmooniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E08261313
ISBN 978-9949-25-426-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

Navigatsiooniohvitser Robert Inmanil oli rõõmsameelne loomus. Ta oli alati osanud näha midagi head ka ebameeldivates asjades ja nimetada kõike muud lihtsalt kogemuseks. Siiski oli ka temal raske leppida mõttega veeta veel üks aasta Dartmooris – alles hiljuti ehitatud, kuid täiesti ebainimlike tingimustega vanglas.

Hiljuti oli ta hakanud täheldama vestlusteemade muutust Oronteselt pääsenud meremeeste seas, kelle hulka temagi kuulus. Veel aasta tagasi, 1813, oli jututeemaks olnud peaaegu eranditult nende kinnivõtmine Land's Endi all, kus nad olid lõbustanud end Briti kaubalaevade röövimisega.

Orontese kapten Daniel Duncan oli sügava ohkega oma vallutus- ja rekvireerimisloa võitjatele üle andnud. Briti kuningliku laevastiku ühemastilise sõjalaeva kapten oli olnud küll vaid lipnik, kuid kahjuks oli tema laev olnud märksa paremal positsioonil, mistõttu Orontese kinnivõtmine oli olnud asjade loomulik käik. Rob oli tundnud tugevat valusööstu, nähes, kuidas võidukas meeskond siku- tab privateer Orontese elegantsest, viltusest mastist Ameerika tähed ja triibud ning tõmbab sinna brittide lipu.

Kui vangisattumise häbist sai saatusega leppimine, läksid kõigil keelepaelad valla. Poiss, kelle tööks oli olnud

meeskonna varustamine püssirohuga, kelkis, et Inglismaal pole vanglat, mis suudaks temasugust kaua kinni pidada. Duncani esimene ja ainus tüürimees kuulutas, et sõda lõpeb peatselt ja nende ebameeldiv olukord pole peagi muud kui tüütu vahepala.

Nii püssirohu-poiss kui ka tüürimees olid ilmselt olnud oma aastate kohta hämmastavalt elutargad. Esimest, keda ei suutnud väidetavalt pidada kinni ükski türm, ei pidanud kaua ka see vangla. Temale kuulus au esimesena surra, ja seda tänu põletikulisele hambale, mis vanglaülema hinnangul erilist tähelepanu ei nõudnud, kuna paiknes ameeriklase suus.

Esimese tüürimehe ebameeldiv olukord – mis jäi temale tööpoolest viimaseks – kujunes kahjuks tõsiseks tüütuseks pärast seda, kui pidurdamatu skorbuudi tagajärjel läks lahti vana haav – mälestus Tripoli mereröövlitelt. Haav mehe puusal venis aina laiemaks, kuni kutsumata külaline, veremürgitus, võttis lahke kutse vastu ja valsisammul haava sisenes.

Kõigil hakkas kaduma ka lootus, et sõda lõpeb peagi. Laeva puusepale, kes kalendrit pidas, tuli alailma meelde tuletada, et ta kriipsutaks seinal maha järjekordse päeva, mis oli eelmisega äravahetamiseni sarnane: hommikusöögiks kört, õhtusöögiks kört ja leivakooruke ning sinna vahele ei midagi.

Varasemad jutuajamised olid keerelnud ümber söögi ja naiste: mida keegi meremeestest vabadusse pääsedes süüa plaanib ja kui palju naisi ta esimesel võimalusel ette võtta kavatseb. Nüüdseks oli toit muutunud liiga õrritavaks teemaks, et sellest veel juttu teha, ja naised ei suutnud enam kelleski elevust tekitada, mehed olid selleks liiga kaua nälginud. Rob oli veetnud ühe tulutu tunni,

püüdes meenutada lihalikke mõnuseid, kuid tal tuli tõdeda, et tal ei ole selleks piisavalt energiat, hoolimata tema muidu nii viljakast kujutlusvõimest.

Enamasti istusid kõik kogu päeva vaikides. Õhtud olid reserveeritud õudusunenäudele, alates rottidest kuni pimeduses varitsevate lahingumälestusteni, kui tuli uuesti läbi elada kohutavaid hetki, kus neid oli ähvardanud uppumissurm, või meenutada eelmisi vangistusi Napoleoni algatatud kiusliku sõja jooksul. Need olid head unenäod. Hullem oli päriselu, kus hernehirmutiste moodi vangid meeste hulgas ringi roomasid, röövides kurnatumaid nende seast.

Parandamatu optimistina ning oma päritolu arvesse võttes teadis Rob, et asjad oleksid võinud ka hullemini olla. Ta pidi Dartmoori kasuks ütlema üht: see koht oli hoolikalt ehitatud, üks külm kivi teise peale. Kuid ikkagi leidis tuul tee siia sisse, läbi raudvarbade, mida ükski valvur talveks kinni ei vaevunud katma, kuna see oleks olnud vangidele liiga suur mugavus.

Ja see oli Robert Inmani, elukutselise meresõitja jaoks probleem. Enam kui toitu või naisterahva keha igatses ta tuuleõhku oma näol, ent mitte seda uluvat tuult, mis vanglasse kõrgete müüride kohalt sisenes. Ta teadis, mida õige tuul võib purjega teha. Ta teadis, et suudab seista ükskõik kui kreenis laevatekil ühe koha peal paigal, teades täpselt, mida tuulega teha. Dartmooris võis ta näkku puhuvast tuulest ainult unistada – olgu suvisest mahedast tuulest, hootistest kuuma tuule pahvakutest või niisketest Kagu-Aasia tuultest.

Kõik, mida ta vajab, oli õige tuul.

1. peatükk

Kui Grace Curtis, varem tuntud kui baroneti tütar preili Grace Curtis, oleks otsustanud raisata oma elu kasutule enesehaletsusele, oleks tal olnud eeskujuks võtta nii mõnigi suursugune vaene isik.

Näiteks Agatha Ralls, kes elas Hare and Houndi kohal üüritubades, mis oli tõsine tagasilangus, võrreldes tema lapsepõlvkoduga Ralls Manoris, uhkes hoones, mis oli valminud kas ühe või teise Edwardi valitsusajal ja mida praegu asustasid vaid nahkhiired. Perekonna varanduslik olukord oli võtnud nukra pöörde, kui nüüdseks juba kauge krahvist esiisa oli Charles I toetajate ja vastaste vahel valides otsustanud vale poole kasuks. Fakt, et perekonna lõplik kokkuvarisemine oli võtnud oma sada viiskümmend aastat, oli mõningaseks tunnistajaks selle varasemast rikkusest. Nüüd tuli preili Ralls toime väga vähesega, ja kõik teadsid seda.

Või oleks Grace võinud võtta eeskujuna naeruväärsest etendusest, mida andis Sir George Armisted, kes oli läbi häda suutnud tagada küll perekonna kunagiste valduste ebakindla säilimise, kuigi oleks olnud tunduvalt targem tegu müüa kogu kupatus mõnele kaupmehele, kellel oli rohkem raha kui stiili. Selle asemel istus Sir George nüüd oma läbisadava laega külalistetoa purupaljas hiilguses.

Grace oli näinud, kuidas tema oma isa Sir George'i elustiili vaadates pead vangutab, imestades häälekalt selle üle, kuidas saab niisugune tobu õigustada kallist nuuskutubakat, mida ta tarbib, ja veini, mida ta endale kallab. See, et Sir Henry Curtis on ise täpselt samasugune, ei paistnud talle kunagi pähe tulevat, isegi mitte siis, kui ta lamas surivoodil ja andis oma ainsale lapsele Grace'ile nõu „endale järgmisel hooajal Londonis sobiv kosilane leida”.

Grace oli olnud liiga hea südamega, et isale meelde tuletada: enam ammu polnud järel tagavarasid, mis võimaldaksid osavõttu millestki nii ambitsioonikast ja uhkest kui hooaeg Londonis, rääkimata sellest, et veenda mõnd samast seisusest noormeest astuma temaga liitu vaid rõõmsa näolapi ja ei millegi muu pärast. Poleks olnud lihtsalt kohane osutada oma isa puudustele ajal, kui tema oli sunnitud keskenduma täie tähelepanuga suremisele, eriti arvestades, et ta ei olnud kunagi varem millelegi tähendusrikkale tähelepanu pöörata osanud.

Grace oli sulgenud isa silmad, katnud tema näo ja lahkunud tema magamistoast, otsustades ebaõnnest õppida ja luua endale uus elu selle asemel, et liuelda vaikselt diskreetsesse vaesusse ja aina kitsenevatesse oludesse. Ta võis ju olla vaene, aga see ei tähendanud veel, et ta ei võinud olla õnnelik.

Musta riietunult, rinnas süsimustade kividega pross, oli Grace välja kannatanud isa testamendi ettelugemise. Papal ei olnud talle pärandada muud kui võlgu. Isa surmale eelnenud nädalatel oli tema advokaat teinud ringkonnas diskreetseid järelepärimisi, katsega suitsetada kaupmeeste hulgast välja võimalikke ostjaid, kes tunnevad huvi kinnisvara vastu, mis asub eemal linnakese peatänavast. Ta oligi

ühe leidnud ja nii oli Grace sunnitud tema kohalolekut taluma, kuni advokaat testamendi ette loeb.

Selles mainiti tühiseid kingitusi teenijatele – kõik neist eakad ning seepärast ilma õrnemagi lootuseta mujal tööd leida –, kes olid koos peremehega kuni kibeda lõpuni vastu pidanud, kuna nende järgmine elukoht sai olla vaid vaestemaja. Kui vanainimesed oma kurvad silmad temale pöörasid, võis tema ainult kahetsevalt pead raputada, endal sisikond valust kokku tõmbumas.

Kõik järgnev oli täpselt see, mida ta oodanud oligi, eriti kuna advokaat oli eelmisel õhtul teatanud, et mõisamaja läheb koos kogu sisustusega uuele omanikule, kauplemisega tegelevale vennikesele, kes oli oma varanduse teeninud mereväekaupade impordiga Baltikumist. Seda kuulus oli Grace oma ainsa mälestuseseme – ametüstprossi – igaks juhuks märkamatult taskusse poetanud.

Ja oligi kõik. Grace oli dokumendile alla kirjutanud, loobudes igasugusest õigustest oma kodule, ning seejärel juhatanud uued omanikud läbi ajahambast puretud tubade.

See oli olnud natuke liig, kui omaniku abikaasa oli uurinud, kui kiiresti Grace majast lahkuda saab, aga Grace oli alati olnud praktilise ellusuhtumisega.

„Homme hommikul olen läinud,” oli ta vastanud, ja nii ta tegigi.

See, et tal ei ole kuhugi minna, ei olnud uutele omanikele pähegi tulnud – nii kange kiire oli neil maja ülevõtmisega. Kaks kotti kokku pakkinud, oli Grace kogu öö oma toas ärkvel lebanud, haududes peas üht plaani. Ta lükkas selle kõrvale, võttis siis uuesti päevakorda, heitis selle jälle kõrvale, siis kaalus seda veel viimast korda pärast hommikusööki. Seejärel ajas ta selja sirgu, võttis oma

kohvri ja kõndis välja majast, mis oli kaheksateist aastat olnud tema kodu.

Grace'il oli olnud ainult üks tegevusplaan. Et see oli sobivaks osutunud, oli pakkunud talle järgmiseks kümneks aastaks märkimisväärselt kindlust ja lohutust. Tema endisest kodust oli olnud Quimbysse – külla Exeteri lähistel – vaid lühike maa. Päev oli olnud augustikuu kohta meeldivalt jahe ning Adam Wilsoni pagariäri silti kiigutas vaid kerge tuuleke.

Ta oli lootnud, et leiab pagariäri tühjana eest, ja nii see oligi, kui omanik ja tema abikaasa välja arvata. Grace pani kohvri maha ja läks leti juurde. Adam Wilson pühkis oma jahused käed põlle sisse puhtaks ja vaatas teda sama lahke pilguga, nagu oli vaadanud juba aastaid, ka siis, kui tüdruk oli sunnitud piinlikkust tundes võlgu küsima.

„Jah, kullake?” küsis proua Wilson, kes tuli oma abikaasa kõrvale.

Grace tõmbas sügavalt hinge. „Ma tean, et me võlgne-
me teile suure summa,” sõnas ta rahulikult. „Mul on ettepanek.”

Mõlemad Wilsonid vaatasid teda tähelepanelikult, kuid ta ei näinud nende pilgus midagi muud peale uudishimu. Neil oli aega laialt, et teda kuulata.

„Ma teen oma võla tööga tasa,” ütles Grace, „kui te leiate mulle koha, kus ma elada võiksin. Kui olen võla tasa teeninud ja mu töö on olnud rahuldav, töötan teie heaks edasi palga eest. Ma tean, et jäite alles hiljuti ilma oma abilisest, kes Exeteri kutsarile mehele läks.”

Tema suureks kergenduseks ei väljendanud miski härra Wilsoni näos ei üllatust ega kahtlust. „Mida te küpsetamisest teate?” küsis ta.